

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 października 2012r.

w sprawie A. M.,

zażalenia wniesionego przez A. M.,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego z dnia 28 sierpnia 2012r., o odmowie przyjęcia osobistego wniosku
skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem
łącznym Sądu Okręgowego z dnia 8 lipca 1996r., , postanowił :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W pierwszym rzędzie stwierdzić trzeba, że w niniejszej sprawie kognicją Sądu Najwyższego objęte są wyłącznie przesłanki dotyczące podstaw faktycznych i prawnych zaskarżonego zarządzenia, a niewątpliwie spełnia ono wszystkie wymagania obowiązującej procedury karnej.

Ustawodawca w przepisie art. 545 § 2 k.p.k. przesądził o tym, że merytorycznemu rozpoznaniu w sprawie o wznowienie postępowania podlegają wyłącznie wnioski sporządzone przez podmiot profesjonalny, a więc przez adwokata bądź radcę prawnego. W konsekwencji wnioski sporządzone osobiście przez skazanych takiemu rozpoznaniu nie podlegają.

A. M. w zażaleniu nie kwestionował zasadności wyводу przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, a twierdził, że wyrok łączny Sądu Okręgowego był dla niego krzywdzący i dlatego zwrócił się do Sądu Najwyższego „o pomoc prawną i spowodowanie wzruszenia niekorzystnego wyroku”. Takie

stanowisko skarżącego nie może – rzecz jasna – przynieść oczekiwanego skutku. Każdy sąd, w tym i Sąd Najwyższy, orzeka na podstawie ustawy i zgodnie z przewidzianą w niej procedurą, w tym przypadku przepisami Kodeksu postępowania karnego. Procedura ta w pełni dochowana została już w zaskarżonym zarządzeniu, prawidłowo poprzedzonym czynnościami Przewodniczącego Wydziału, a więc wyznaczeniem skazanemu obrońcy z urzędu, uzyskaniem jego stanowiska w ramach dyspozycji art. 84 § 3 k.p.k. i wezwaniem skazanego do usunięcia braków formalnych wniosku (art. 120 § 1 k.p.k.). Nieusunięcie tych braków wręcz implikowało wydanie zaskarżonego zarządzenia o odmowie przyjęcia osobistego wniosku A. M. o wznowienie postępowania.

W tym stanie sprawy zażalenie skazanego uwzględnione być nie mogło, a zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.